

Formaal at hjælpe Skolebørnene. Der var i det Forslag, som det ærede Medlem antagelig selv har været med til at gennemføre, ikke noget om, at Børnene før Skoletiden skulde hjælpes gennem disse Bespisningsforanstaltninger. Jeg synes derfor ikke, at der er nogen Vægt i den Indvending, at vort Forslag kun tager Sigte paa Skolebørnene. Hvis det ærede Medlem kan faa sit Parti med til at gennemføre en Lov, der tager alle Børns Ernæring op, skulle vi yde vort aller alvorligste Arbejde paa en saadan Lovs Gennemførelse. Helt er bedre end halvt, men halvt er bedre end slet ingenting.

Det ærede Medlem sagde, at hvis man skulde gaa den af os antydede Vej, vilde det medføre meget store Udgifter. Efter de Oplysninger, der forelaa fra 1898—99, var det 22,000 Børn, for hvem man ikke kunde vente at faa Betaling for Maden. Med de Priser, som Skolebespisningen er etableret for under de nuværende Forhold, have vi i sin Tid anslaaet Udgiften til 320,000 Kr., 160,000 for Staten og 160,000 for Kommunerne. Det er jo ikke en saa overvældende Udgift, at den i mindste Maade kan afskrække. Og selv om Tallene skulde vise sig at være for smaa, ere de dog ikke saa svimlende, at den danske Stat og Kommunerne ikke skulde kunne afholde denne Udgift.

Det ærede Medlem sagde, at han haabede ikke, at min Bebrejdelse angaaende Oplysningerne gjaldt Udvalget. Nu var det ærede Medlem jo ikke Formand for Udvalget i den første Samling; han kan derfor antagelig ikke tale for mere end den sidste Samling, og det var jo i Januar—Februar 1907, at Oplysningerne blev indkaldte, men det varede til Marts 1908, før de kom os i Hænde, og saa fik vi ingen Behandling af dem, til Trods for at der var et Par Maaneder endnu af Samlingen tilbage. Det har dog ikke skullet lyde som nogen Bebrejdelse i og for sig. Jeg ved godt, at der var travlt i sidste Samling, og det var maaske af den Grund nødvendigt at skyde denne Sag til Side. Men jeg udtalte en alvorlig Beklagelse over, at et saa vigtigt Spørgsmaal som dette ikke havde samlet mere Interesse, end at saa lang Tid var gaaet, uden at man havde foretaget Behandlingen af det. Jeg sagde,

at jeg havde kunnet skaffe disse Oplysninger i 8 Dage. I Januar 1907 gav jeg Oplysninger rundt om fra Kommunerne om, hvor der var indført Skolebespisning og hvor ikke, hvor Kommunerne gav Tilskud, og hvor de ikke gav Tilskud, hvor de gav Lokaler o. s. v. Alt det meddelte jeg i Januar 1907 paa Grundlag af Spørgeskemaer, som jeg havde udsendt til Partifæller rundt om i Kommunerne og havde faaet tilbage i Løbet af 8 Dage. Det var altsaa ikke tom Tale, det er faktiske Oplysninger, man kan læse sig til i Rigsdagstidende fra Januar 1907. At Regeringen ikke har været i Stand til at skaffe Oplysninger saa hurtigt, har jeg ikke bebrejdet den; det er maaske ikke muligt ad den Vej at faa Oplysninger paa 8 Dage. Men for Børnenes Skyld er det beklageligt, hvad enten den ene eller anden har Skylden, og det var kun en Beklagelse i al Almindelighed af Hensyn til disse Børn, som jeg fremsatte, men som ikke havde Adresse til det ærede Medlem for Ribe Amts 4de Valgkreds (L. Rasmussen), som, hvad jeg baade ved forrige og denne Behandling har hørt, nærer Interesse for Sagen og vil være med til at afhjælpe den Trang, der er til Stede. Jeg glæder mig over dette Tilsagn fra det ærede Medlem saavel som fra andre ærede Medlemmer og haaber, ligesom han, at det skal lykkes at naa et Resultat.

Det ærede Medlem udtalte, at det ikke var sikkert, at den af os antydede Vej var farbar, og at man rimeligvis blev nødt til at gaa ad andre Veje. Det er jo muligt. Vi have ikke sagt, at vort Forslag er ufejlbart, og hvis det ærede Medlem eller hans Parti kommer med Forslag, der ad andre Veje afhjælpe Trangen, ville vi naturligvis yde vor Medvirkning til Sagens Løsning. Men vi have ikke kunnet se nogen anden Vej, der var rigtig, vi have ikke kunnet se nogen mere praktisk Maade at løse Spørgsmaalet paa. Kan det ærede Medlem anvise en anden mere praktisk Vej — vor Medvirkning til Sagens Fremme skal altid være til Stede. Vi ville først og fremmest have de Børn, der nu sulte, mættede. Om Vejen bliver den ene eller den anden, er til syvende og sidst ikke afgørende. Hovedsagen er, at vi gøre, hvad vi formaa, for at afhjælpe Trangen.